

— Защо спрѣ? ... Свири!...

— Ти коя си? ... Дъщеря на Слънцето?

— Азъ съмъ царската дъщеря. Всѣки день идвамъ въ гората и слушамъ отдалече пѣсенъта ти. Сега те видѣхъ. Посвири!...

Цвѣтята ѝ направиха [мѣсто. Тя седна между тѣхъ. Мъхътъ имъ пришепна.

— Кжде ли не съмъ ходилъ, ала такава хубостъ нийде не съмъ видѣлъ.

— Тя е по-хубава и отъ самодивитѣ, — шушнѣха си цвѣтята.

— По-тихо, по тихо, ще чуютъ, — рече мъхътъ. — Ще ѝ завидятъ и лошо ще я сполети.

Въглищарътъ засвири. Девојката седѣше и слушаше. Дълго, дълго слуша и гората.

Стъмни се. Царската дъщеря скочи.

— Ахъ, колко закѣснѣхъ! Какъ ще намѣря пжтя!

— Азъ ще те заведа, — рече въглищарътъ.

Когато царкинята влѣзна въ палата, месечинката бѣше вече огрѣла.

II

Отъ далечни страни идваха цѣре и князе да искатъ царската дъщеря. А тя избираше, избираше и никого не харесваше.

— Кого чакашъ, дете мое? — думаше баща ѝ.

Но съвсемъ ненадейно тя се разболѣ. На сутринята бѣше здрава, а до вечерята легна въ легло. Никой не разбра, какъ дойде тази болестъ. Хората започнаха да си шушукатъ, че самодиви завидѣли на хубостъта ѝ. Царътъ бѣше обезумѣлъ отъ скръбъ. Той прѣсна пратеници по цѣлото царство, да търсятъ лѣкъ за болната царкиня. Той обещавахе дъщеря си и половина царство на онзи, който я изцѣри. И кой каквото знаеше, казваше. Нищо не помогна. Царкинята слабѣеше отъ день на день и вече я чакаха да умре.

III

Въ гората стана глухо. Не се чуваше свирката и на младия въглищаръ. Всѣки день той чакаше, чакаше, а царкинята не идваше. И птичкитѣ не искаха да пѣятъ, и цвѣтята клюмнаха глави.